

Desværre ser det ud til, at disse udviklingskontrakter har fået en lidt skæv start i miljøet, fordi der har været nogle dårlige vibrationer, eller hvad man nu skal kalde det, mellem Forskningsministeriet og dem, der skal arbejde med disse udviklingskontrakter, nemlig universiteterne.

Jeg vil gerne sige, at vi fra radikal side synes, at udviklingskontrakterne er et meget spændende instrument at tage i brug. Vi opfatter det som et ledelsesinstrument. Vi opfatter det som en gave, en udstrakt hånd til universiteterne, hvor de nu kan sætte ord på deres visioner, sætte ord på deres ambitioner og arbejde målrettet med at opfylde ambitionerne og arbejde målrettet med at få en bedre formidling af forskningsresultater ikke blot til omverdenen, men også tilbage i uddannelsessystemet. Det er jo vigtigt, at vi også får den forskningsbaserede uddannelse meget højt prioriteret i forskningsystemet, og dertil kan udviklingskontrakterne også være et godt middel.

Vi forventer os derfor, at der kommer en udvidet dialog med samfundet om den nye forskning og også om konsekvenserne af den nye viden, konsekvenserne af at implementere den nye viden. Det har også noget at gøre med bioteknologiens forskning og de andre meget spændende landvindinger, der sker i disse år, hvor forskernes egen begejstring af og til kan være svær at få omsat i nogle af de ting, der skal gennemføres, hvor man siger: Jamen altså, det her er måske farligt, eller det er risikabelt, eller der er måske nogle vanskelige vinkler at få formidlet til den offentlige debat. Den del skal vi også have med i de visioner eller de ambitioner, som universiteterne har.

Der står et sted i redegørelsen, at der skal være ét videnssystem. Det er et udtryk, som jeg synes jeg godt lige vil dvæle lidt ved, for det bør ikke misforstås. Vi ønsker ikke, at der skal være et monopol på viden, at der skal være en monolitisk struktur. Der skal være pluralisme, der skal være sammenhæng i videnssystemet. Det, vi opfatter ved videnssystemet, er, at der skal være sammenhæng i det. Man skal kunne finde ud af: Hvor er der viden til stede de forskellige steder i systemet? Der skal være dialog, der skal være kontakt, der skal være samarbejde.

Udviklingskontrakterne er frivillige, som der står i redegørelsen, men de er forpligtende, når de er indgået. Vi skal måske nok, når vi begynder på udviklingskontrakterne, vænne os til, at

der skal være to sider, to deltagere i kontrakterne, netop universiteterne og ministerierne, og derfor skal det også ligge klart: Hvad er forpligtelserne for den ene part, og hvad er forpligtelserne for den anden part? Måske kunne man, hvis man var lidt uvenlig, sige, at der er lagt lidt for lidt vægt på, hvad bidraget fra ministeriernes side er til disse udviklingskontrakter, og lidt for megen vægt på, hvad universiteternes bidrag skal være.

Men vi vil vælge at se på det fra den positive side, næsten faktisk begejstret, og sige: Det her kan bruges virkelig godt. Og vi er helt sikre på, at der vil være visse universiteter, som med det samme vil sige, at de gerne vil være de første til at indgå sådan en udviklingskontrakt, og derfor skal et af vores råd til forskningsministeren være: Lad nu være med at begynde med at lave udviklingskontrakter med samtlige universiteter i Danmark på én gang!

Jeg synes, man skal koncentrere sig om at starte med nogle af de institutioner, som allerede fra starten har sagt, at det er de meget interesserede i at være med til, og så få lagt nogle gode traditioner og nogle gode forhandlings-skitte ind her. Så skal det nok blive en succes, så skal det nok komme efterhånden, som det begynder at rygtes, at det faktisk er en god idé.

Der har været kritik fra universitetsside, men jeg synes, man skal se positivt på det og sige: Universiteterne får nu her et ledelsesinstrument, hvormed de får mulighed for at sætte kød og blod på deres visioner og for at arbejde målrettet med deres fremtid. Det kan de sådan set allerede gøre i dag, men her får de altså en ramme at sætte det ind i og nogle sparringspartnere både i ministerierne og på ekspertområdet, som de kan arbejde sammen med.

Vi skal ikke se bort fra, at universiteterne selv er dybt interesserede i at være gode. Kvalitetsbegrebet er jo ikke noget, der er ukendt for universiteterne; det arbejder de faktisk selv meget med, og derfor skal vi også opmuntre dem til at arbejde videre med disse kvalitetsforbedringer.

Selve forslaget om udviklingskontrakter er jo også lavet sådan, at det er decentraliseringen, der er i højsædet, fordi det er de enkelte universiteter, der vælger, hvilke andre institutioner de vil sammenligne sig med, og hvilket niveau de vil lægge sig på, og hvilket ambitionsniveau de vil have. Selvfølgelig står der, at de selv skal vælge, hvilke institutioner de vil sammenligne sig med, men vi vil nu meget anbefale dem at